

Studentův zápisník, kapitola 9. : Život jde dál

Měsíce ubíhaly, maturitu jsem přežil a všechno bylo takové celkem laskavé.

Petře jsem svůj úlet nakonec přiznal. Sama mi řekla, že náš vztah chladnul a už by nemělo cenu prodlužovat tuhle agónii. A Martina? Párkrát jsme zopakovali náš noční „dýchánek“. Pak mě ale odkopla jako vyždímanou houbu. „Hele promiň, fakt, víš, našla jsem si kluka, . . . , hm, cítím to jako životní lásku. Tak promiň a . . . ahoj.“

No, věšet se nebudu, život jde dál. Je mi teprve devatenáct, takže klídek. Ona se vždycky nějaká ženská najde.

Poprvé ve svém životě jsem se zaměřil na školu. Ostatně, jak jinak zabít den, který je zoufale dlouhý? Přijímačky na slezskou univerzitu byly mým životním úspěchem. Poprvé (všimli jste si, že všechno je vlastně jednou poprvé) jsem něco pořádného dokázal. Dostal jsem se na šílenou kombinaci, u které jsem předpokládal nízkou účast uchazečů - angličtina s informatikou.

Prázdniny jsem prožil jenom dvěma činnostmi. Našel jsem si brigádu. Stavěl jsem počítače v Autocontu za dobré peníze. Když říkám dobré, tak opravdu dobré, né nějakých třicet korun na hodinu. A občas se ulila nějaká ta součástka na upgrade mého miláčka hovićího si v pokoji na stole.

A ta druhá činnost? Nejlépe to vystihl Iggy Pop ve své písni Night Clubbing. Můj noční život v Ostravě začal nabírat otáčky. Chlast, cigarety, tráva a LSD. Tento kolotoč se opakoval každý den. Jestli mě to nezabije, tak už nikdy.

Do Autocontu jsem naštěstí chodil až na odpolední. Takže můj den vypadal následovně: od dvou v práci, pak do Sklepa. Následně jsem přespával kde se dalo. Ani sex jsem nezanedbával. Vždyť to znáte, takové vztahy na jednu noc. No a odpoledne opět práce. Byl to svým způsobem stereotyp, ale noc byla pokaždé jiná, takže se to dalo přežít.

Jenom matka měla o mě strach. Ale to je, myslím, normální: „Petře, kde ty jsi celou tu noc?“ „Víš mami, kamarád bydlí kousek od práce, takže přespávám u něho“, lhal jsem. Lhal jsem vlastní matce, ale na druhou stranu tohle je takzvaná milosrdná lež. Svědomí spravila občas nějaká ta kytky: „Mami, to máš za to, že mě skoro nevidíš.“ Osvědčená metoda, vždycky jí to udělalo radost.

Prázdniny proběhly kolem mě tak rychle, že jsem ani nezaregistroval jejich konec. To bude asi tou trávou. Prvního září zápis, pak ještě chvílku klid. koncem stejného měsíce všechno začalo.

Poprvé jsem si jí všiml už na zápisu. Nádherná holka. Menší, ale s dokonalou postavou. Už jsem se těšil na to, jak ji budu svádět, ale bohužel jsem nemohl tušit věci příští. Bohužel.

První den ve škole byl plný zmatků a tak jsem nemohl rozvinout svůj „talent“ v balení ženských. Naštěstí následující dny nebyly tak uspěchané a mohl jsem rozhodit své sítě.

Sedl jsem si vedle „objektu své touhy“ a začal nevinnou konverzací: „Ahoj, já jsem Petr, asi to vypadá, že spolu budeme chodit . . . do ročníku.“ „Čauvec, no asi to tak vypadá, jo já jsem Renáta.“ Fajn, nic stupidnějšího jsem nemohl vymyslet, ale naštěstí se zapojila do konverzace. Nejtěžší mám za sebou. „Hele, odkud jsi?“ zkoušel jsem to dál. „Z Příbora a ty?“ „Z Ostravy.“ „Neznáš v Ostravě nějaké dobré knihkupectví?“ „No jasně . . . co sháníš?“ odpověděl jsem s radostí. „Ale, nějakého Apolinaira, nechceš mi udělat průvodce, víš já bych se tam ztratila.“ Paráda začíná se to dobře vyvíjet: „A kdy tam chceš jet?“ „Asi v pátek po Mánkovi“, odpověděla. „Tak potom můžeme někam zajít“, navrhnul jsem. „To by bylo fajn.“ „Máme tu dobrý klub, ééé, Bazar, no a taky můžeme zajet do Výškovic do čajovny.“ „Hmm, to zní dobře.“

Od tohoto okamžiku jsem se těšil na pátek jako malé děcko. Konečně něco, co by se mohlo povést, poprvé za dlouhou dobu.